

Leif Stenberg har lämnat oss

Leif var min första journalistiska idol. Jag läste hans texter i Pockettidningen R redan på 1970- och 80-talen. Han skrev alltid om människor i samhällets utkanter, de hemlösa, psykiatripatienterna och missbrukarna.

Nu på senare år var han SocialPolitiks ständige medarbetare och medlem av vår styrelse. Han ringde ibland och ville ses över en fika nere vid Klippan i Göteborg där han hade sitt promenadstråk. Ständigt entusiastisk och med en radda idéer om artiklar som han ville skriva.

Och han hade fortfarande, efter alla år, samma fokus på människorna som hamnat utanför skyddsnäten. Han kämpade för kamraterna i teatergruppen Tro, hopp och mod i Umeå som han var ledare för under många år. Envist lyfte han fram goda exempel, som rehabiliteringsverksamheten Solkraft i Skellefteå.

Hela hösten 2018 skickade han oss text efter text att publicera på vår webb: eftervalsanalyser, om hur man knäcker hemlösheten, om tandvård för dem som inte har råd men med största behoven, om morgonsamtalen med Christopher i teatergruppen. Han arbetade också för att få loss rättigheterna till sina radiodokumentärer så att vi skulle kunna lägga ut dem på vår webb. Kanske förstod han att det var ont om tid.

Nu är han borta. Han hade cancer och så sent som i november var han hoppfull om behandlingen. Om att han skulle få leva "minst 14 år till" och fortsätta att arbeta med det han brann för. Men så blev det inte.

Jag är så glad att vi fick arbeta tillsammans med dig de här åren, Leif. Vi kommer att sakna dig mycket!

Text och bild: Helena Östlund

Leif Stenberg med kamraterna i teatergruppen Tro, hopp och mod, vid ett uppträdande i Göteborg november 2015.

Läs Leifs texter [här!](#)